GODIŠTE IV. Broj 4. TRAVANJ 1932.

JEKA IZ AFRIKE

KATOLIČKI MJESEČNIK U KORIST AFRIČKIH MISIJA
sa prilogom: KLAVEROV MISIJSKI KALENDAR.
Izdaje: DRUŽBA SV. PETRA KLAVERA, Zagreb, Draškovićeva 12.

Čekovni konto br. 36.116. Poštarina plaćena u gotovu.

26444

»JEKA IZ AFRIKE« katolički mjesečnik za promicanje misijskog rada za Afriku. Izdaje Družba sv. Petra Klavera, Zagreb, Draškovićeva 12. — Blagoslovljen od četiri posljednjih Papa. — Izlazi na hrvatskom, slovenskom, češkom, poljskom, francuskom, talijanskom, španjolskom, njemačkom, engleskom i madžarskom jeziku. — **Godišnja pretplata Din 10.—, stranih jezika Din 15—25. Tko naruči kasnije, dobije prve brojeve naknadno.**

Bog se ne da natkriliti u veledušju.

U velikome katekizmu Deharbes-a nalazimo o tome slijedeću lijepu zgodu: U biskupiji Münster (Njemačka) u mjestu koje broji samo 1700 duša navijestio je god. 1890. tamošnji župnik sa propovjedaonice, da je neophodno potrebno, da grade novu crkvu. Obodrio je svoje vjernike sa riječima: „Mi je možemo i moramo graditi. Godine 1895. neka bude posvećena. U tu svrhu nosit će se zapisnik okolo u koji neka svatko zabilježi koliko će pridonijeti za novu crkvu. Ove se svote mogu onda otplaćivati u petgodišnjim obrocima.“ Akoprem je ova objava bila neočekivana, ipak su se vjernici upravo natjecali i međusobno poticali. Sve je bilježilo, i veliko i malo i bogato i siromašno. I sluge i službavke zapisivali su djelak od svoje plaće. Tako se naskoro na radost župnika i dobrih vjernika uzdigla krasna crkva.

Kad se je isprva saznalo, koliku su svotu pojedinci zabilježili, rekli su neki malodušni, da će, kada crkva bude gotova, dakle nakon 5 godina, cijela općina bankrotirati. Ali ne! Upravo za ovih 5 godina, kada su svi darovali u ovako plemenitu svrhu, Gospodin je blagoslovio rad i nastojanje cijele općine i nigdje nije bilo ni bijede ni oskudice. Tako se i opet jednom sjajno potvrdila Isusova: „D a j t e i d a t će V a m s e!“ Kasnijih godina znali su isti ovi vjernici reći: „Najblagoslovljenije bile su nam one godine kada smo davali svoj prinos za gradnju crkve“.

I prijateljima misija velimo ovdje, da se dragi **Bog nikada ne daje natkriliti u veledušju,** i što bijednijima dajemo — afričke su misije zaista najbijednije — to su naše žrtve Bogu ugodnije. Ova svijest neka ih potakne u revnosti i ljubavi prema Gospodinovim najmanjima, prema bijednim afričkim Crncima.

Potpuni oprost, koji mogu dobiti svi članovi Družbe sv. Petra Klavera:

3. travnja, Sv. Benedikt Filadelfski takozvani **„Crnac“**
26. „ blagdan Majke dobroga savjeta.
29. „ sv. Petar, muč. (38. god. osnutka Družbe sv. Petra Klavera).
1. svibanj, Sv. Filip i Jakov, apostoli.

Nepotpun oprost: 300 dana svakiput kada tko sa skrušenim srcem prisustvuje trodnevnici na čast Majke dobroga savjeta.

Iz Vatikana.

Vrhovna Upraviteljica Družbe sv. Petra Klavera podastrla je Svetomu Ocu u ime cjelokupne Družbe najodanije želje i čestitke prigodom desetgodišnjice Njegova krunisanja. Njegova Svetost udostojila se odgovoriti slijedećom brzojavkom:

VRHOVNA UPRAVITELJICA KLAVEROVE DRUŽBE, RIM.

Njegova Svetost vrlo obradovana odanim čestitkama prigodom desetgodišnjice krunisanja očinskom usrdnošću zahvaljuje i blagosivlje.

Kardinal Pacelli.

Vijesti iz afričkih misija.

„Molite za nas!“

U pismima naših misijonara ova je molba najčešća. Oni vrlo dobro znaju, da misijski rad ne može napredovati, ako dragi Bog ne pomogne na posebni način. A ova pomoć iz neba mora se upravo molitvom isprositi.

»Zaista je divna posredujuća molitva; divno i potrebno da jedni za druge mole;« lijepo veli dugogodišnji misijonar iz južne Afrike i nastavlja: »u obraćenju i u duhovnoj pastvi uvijek ponovo osjećam moć molitve drugih«.

Drugi opet veli ovako: »Molitva bogoljubnih duša, koje se tako nesebično zauzimaju za bijednu Afriku od posebne je vrijednosti za misijsko djelo. Ovoj molitvi pripisujemo, da mi zaista možemo nositi svijetlo vjere i istine, iako polako ali zato sa ustrajnošću i u metež poganskih krivovjerskih sekta i da uvijek više duša možemo privesti u krilo prave Crkve. *Mi znademo, da je samo moć molitve,* kojoj zahvaljujemo ove uspjehe. Misijski rad u o vome kraju vrlo je težak. Svijest,

da nas podupire bogoljubna četa sa molitvom, daje nam pouzdanja, da će dobra stvar konačno ipak pobijediti«.

Nije li ovo utjeha za mnoge prijatelje misija, koji su u boljim danima rado slali koji darak za misije, a danas im to nije moguće? Oni još i danas mogu na vrlo uspješan način potpomagati misije, *sa svojom molitvom*. Molitvom mogu postići pokoje obraćenje kojega okorjeloga poganina, mogu kojem skromnome mladiću ili djevojci isprositi milost misijskoga poziva, molitvom mogu postići kod Boga, da takne srca bogataša i da pošalje novih dobročinitelja, koji će radodarno potpomagati misije.

Posebno vrijedi prisustvovanje kod svete mise; u svetoj misi Sin Božji moli za nas Oca Nebeskoga i naše molitve postaju Njegove. Zatim sveta pričest. Mnogo vrijedi molitva na bolesničkoj postelji ili u kušnjama i žalostima svake vrste. Prikažimo Gospodinu naše molitve za širenje kraljevstva Njegova u zajednici sa našim bolima i bit će Bogu posebno ugodne. Molitva nedužne dječice koja iz samilosnog srca moli za spas siromašne poganske dječice.

Naravski, ovdje na zemlji ne možemo vidjeti plod naše molitve, ali na sudnji dan divit ćemo se obilnoj plaći.

Zato danas opet upravljamo usrdnu molbu na sve misijske prijatelje i u ime svih misijonara:

Molite za nas svaki dan!

Dodajemo i upozorujemo ovdje na »*Križarsku molitvenu vojnu za Afriku*« na koju Klaverova misijska Družba svake godine poziva sve vjernike. Ova »Križarska molitvena vojna« počinje uvijek u ponedjeljak iza Bijele nedjelje a završuje u predvečerje blagdana »Zaštite sv. Josipa (uvijek 3. srijeda po Uskrsu).* Sastoji se od otprosne devetnice *Presv. Srcu Isusovu*. Ove se »*Otprošnje*» mogu dobiti kolikogod se želi (samo treba poslati za poštarinu) i u raznim evropskim jezicima. Bogoljubne duše rado će u ove dane prikazati i koju svetu misu, sv. pričest i druge molitve i žrtve za širenje kraljevstva Božjega u Africi.

Otprošnje se dobiju kod *Klaverove* misijske Družbe, Zagreb, Draškovićeva 12.

Duhovna nagrada! Na nakanu naših pretplatnika i dobročinitelja, čitaju afrički biskupi i misijonari svake godine 500 sv. misa.

* Sveta Stolica podijelila je za svaki dan ove devetnice oprost od 300 dana i potpuni oprost u kojigod dan pod običnim uvjetima (sv. ispovijed, sv. pričest, pohod Crkve i molitva na nakanu Sv. Oca).

Sveti Benedikt Filadelfski t. zvani „Crnac",

blagdan 3. travnja.

Predi ovoga Sveca bili su Crnci, koji su odvedeni u Siciliju na etiopskoj strani, a i njihovi kasniji naraštaji zadržali su crnu boju kože. Među ovim zarobljenim Crncima, — ropstvo im je blažila spoznaja sv. Evanđelja, — bili su na prvome mjestu Kristof Manasseri i Diana Larkan, roditelji maloga Benedikta. Najprije su stanovali na sjevernoj obali okružja Messine, koja se je prije nazivala »Dvor sv. Filadelfa«, ime jednoga tamošnjega mučenika, a kasnije se nazivala Sanfretello.

Mali Benedikt rođen je oko godine 1524., te, akoprem je bio posve crne boje kao i njegovi roditelji, ipak se na njegovom licu odrazivao neki čudni, blagi sjaj, da su mu se svi divili. Bijeli gospodari ovih Crnaca često su upravo očinski milovali maloga Benedikta i činilo im se, da vide na njemu neko nebesko svijetlo. Znali su reći: »Niger est sed formosus«. Crn je, ali ljepušan«.

U ovome je djetetu dragi Bog pripravljao pravo čudo svetosti. Kada se pomisli, kako se tada svuda nisko smatralo crnačko pleme, bilo je ovo čudo još sjajnije.

Danas, kada se bezbroj svetih misijonara i apostola tolikom veledušnošću brine za vremeniti i vječni spas bijednoga crnačkoga plemena, spomenimo se malo ovog dragoga Sveca, koji je toliko podigao ugled svojega plemena, porazgovorimo se o ovome junaku Evanđelja i zazovimo njegovu pomoć u korist njegove crne braće.

Ime Benedikt (Benedictus — blagoslovljen), koje je naš Svetac dobio na sv. krštenju, bilo je zaista kao preteča nebeskoga blagoslova, koji ga je očevidno pratio od njegovoga djetinjstva. Iz dobroga primjera i pouka svojih roditelja, održao se Benedikt, i u zarobljenom položaju u kojemu su živjeli, čist i nepokvaren i dnevno je napredovao i rastao u kršćanskim krepostima. Jedva je bio 10 godina star, kada su ga već počeli smatrati *svetim* i rado su ga, namjesto po imenu, nazivali »**Sveti crnčić**«. Tek što je malo ponarastao u dobi, postao je čuvarem oružja gospodara svoje obitelji, a zatim je obrađivao zemlju i vodio volove na oranje. Prvi i drugi njegov zanat obavljao je upravo tako točno i savršeno kao sveti Paskal i sv. Izidor. Odmor od njegovih umora bilá je molitva i post, vjerska pouka svojih malih prijatelja, koji su često, kad su mu se narugali radi njegove crne boje, nastojali da ga oponašaju u njegovom lijepom, skromnom držanju.

Jeronim Lanza, rođen u mjestu »Sv. Marko« na Siciliji, osnovao je u ono doba, godine 1545. Družbu pustinjaka, koji su živjeli po pravilima sv. Franje Asiškoga, a koju je sv. Otac Julije III. odobrio godine 1550.

Jeronim Lanza bio je poznat kao vrlo krepostan i uzoran čovjek i njemu se mali Benedikt jako svidao te je želio, da bi mladić stupio u njegovu Družbu. Benedikt, kako je upoznao, da je to zaista volja Božja, bio je spreman da stupi među pustinjake. Život ovih svetih pustinjaka bio je pokornički i podsjećao je živo na prve stare pustinjake u Nitri i Tebaidi. Prvi njihov dom sv. Dominika bio je usred pustinje u okolici Karonije, od prilike 6 km od Sanfretella. Onamo dakle pođe naš Benedikt i nakon 5 godina položi svečane zavjete. Lako si možemo zamisliti sa kojim se zanosom i ljubavlju pripravljao na ovaj svečani čin.

Ovi su pustinjaci često mijenjali svoj dom, jer je njihov ustanovitelj Jeronim Lanza želio, da se povuku što više u osamljenost. Najprije su se nastanili u današnju Mararsku nizinu, gdje su bili osam godina, a zatim u novu pustoš Mankuza, kojih 15 milja od današnjega Palerma. Konačno među alpskim brežuljcima brijega Pellegrina, 2 milje od grada.

Kad je umro časni brat Jeronim, vidjelo se kako su visoko cijenili crnoga Benedikta. Nisu oklijevali, da povjere njemu, neuku i bratu lajiku, vodstvo ovih časnih pustinjaka. Prošlo je već 17 godina otkako je Benedikt položio svete zavjete i sada je dragi Bog htio, da otvori njegovim krepostima veće polje rada i sjajni izgled njegovoj svetosti. Baš u ono doba bila je reforma (obnova) u franjevačkim redovima i Benedikt odluči da stupi u samostan Sv. Marije od Isusa u Palermu. Predstojnik samostana jako se veselio, kada je Benedikt pokucao i zamolio, da ga prime u red, jer je dobro znao kako kreposna člana dobiva s njime. A bilo je to ujedno i od velike vrijednosti za samu obnovu, koju se napadalo sa svih strana.

Sv. Benedikt Filadelfski.

Vidimo tu našega brata Benedikta, kako proživljava svoje dane među loncima u kuhinji, pripravljajući jelo svojoj subraći. Ali tko bi vidio Benedikta u ovom njegovom zanatu, kojega su često iz šale radi njegove crne boje nazivali r o b o m i tko bi bio zavirio u ovu dušu, koja je obogaćena sa toliko milosti, koja ga je pratila cijeloga života, zaista bi se divio i upoznao istinu božanske riječi, da se Bogu mili, da razgovara sa poniznima i kako je spreman, da ih uzdigne.

Zaista, tko bi mislio! Iz svojih kuhinjskih dužnosti, koje su mu odredili kada je stupio u samostan, podignut je na čast predstojnika t. j. gvardijana. Postavljen je ovako na čelo velike udruge svećenika, učenih glava i jednostavne braće, koji su svi zajednički težili za istim ciljem, za kršćanskom savršenošću. Bilo je to u Palermu 15. veljače godine 1578. Na ovaj izbor odlučili su se ovi časni Oci ne radi čudesa u kojima se Benedikt na posebni način isticao, nego radi mudrosti, za koju je bilo očito da potiče od gore, a ne od nauka, jer naš Benedikt nije znao ni čitati ni pisati. Kolikogod se on protivio ovoj časti i iznio prividno opravdane razloge, nije mu uspjelo, da izbjegne ovim časnim ali teškim dužnostima.

Novi svoj položaj znao je sada uvijek tako urediti, da su njega zapali uvijek najniži i najtegobniji poslovi u samostanu. Moglo ga se vidjeti uvijek kao prvoga kod njege bolesnika, kod pometanja, kod pranja posuda, nosio je vodu, kopao u vrtu, tovario je drvo, prosio po kućama životnih namirnica itd. itd. I bilo je upravo čudno, da je uza sav taj posao uvijek bio točan u svojim dužnostima kao predstojnik i da ga sve to nije učinilo manjim u očima njegovih podređenih. Ovi su nakon tri godine, kada je minuo rok gvardijana, mogli samo žaliti za ovakovim predstojnikom. Zato su ga izabrali za namjesnika novoga gvardijana, da na taj način nastavi, da im prednjači sa svojim dobrim primjerom. I nije moglo biti drugačije, jer se u njemu doslovce obistiniše riječi: »Uništit ću mudrost mudrih i odbacit ću razum razumnih«. Izaija 29, 14.

Neuk, znao je držati govore pune svete rječitosti, podobni, da zapostave najslavnije propovjednike; novacima je tumačio nesamo pravila njihove Družbe nego i najviše istine kršćanske savršenosti, osvjetljujući i potvrđujući ih sa svetim pismom. Još više. Često je bio naučiteljima riječi Božje i bogoslovima tumač božanske nauke i svetoga pisma. Svi ovi nisu prestali diviti se i zahvaljivati Gospodinu, koji je zaista divan u svojim svetima.

Jedno od ovih sjajnih i neprestanih čudesa bilo je, popraćeno drugim nadnaravnim darovima, da je progledao srca, zatim je imao dar proroštva, liječio je bolesne, a katkada je čak uskrsnuo i mrtve. Dugi niz ustanovljenih čudesa, koji se spominje u procesu za proglašenje blaženim, zadivljuje svojom veličinom kao i svojim brojem.

Dosta je ako spomenemo, da nema nijedne vrsti ljudskih bolesti, nad kojom naš Svetac ne bi bio pokazao svoju moć, koju mu je Gospodin udijelio. Nije čudo, da se glas o njemu još za (njegova) života raznio nesamo po cijeloj Siciliji nego čak i preko mora i i znala je za njega i Španjolska i Portugal. I nesamo obični ljudi, nego i ugledne osobe po časti i znanju, obraćali su se na njega za savjet i željeli su biti u njegovom društvu. Kad se je približavala njegova smrt, knez od Albe i podkralj Sicilije, Don Ljudevit Torres, nadbiskup u Monrealu, kasnije kardinal, a i druge ugledne osobe, zamolili su u samostanu Sv. Marije od Isusa, da ih obavijeste, o času smrti, da mogu osobno prisustvovati, kada se ovaj veliki sluga Božji sprema u vječnost. Svi su bili osvjedočeni, da će prisustvovati smrti jednoga Sveca. Takova je zaista i bila njegova smrt, koja je među patnjama bolesti bila olakšana blaženim viđenjima, pri potpunoj svijesti sa molitvom na usnama, a očima uprtim u nebo, uslijedila je 4. travnja godine 1589. na Uskrsni utorak u 65. godini života.

Iz bliza i iz daleka, hodočastio je ogroman broj ljudi k njegovom grobu.

Sveti Otac papa Klement XIII. proglasio ga je 3 godine nakon smrti blaženim, nakon što je pročitao nekoliko čuda ovoga junaka Božjega.

Iz Španjolske i Portugala raznio se glas o njemu sve do Indije i Amerike; napose su bili oduševljeni pokršteni Crnci, gdjegod bili, da sva ova slava pripada njihovom plemenu. **Bili su ponosni, da i oni pripadaju velikoj kršćanskoj obitelji, koja je tako proslav**ljena i od jednoga člana njihove vrste.

Godine 1790. pod vladom Pija VI. dokončani su procesi za proglašenje svetim (u međuvremenu bili su radi raznih okolnosti više puta prekinuti). Radi tadašnjih burnih događaja, odgođeno je opet, a uslijedilo je zatim 24. svibnja godine 1807. na blagdan Presvetoga Trojstva.

Naši dragocjeni pomoćnici.

Apostolski Vikarijat Bagamoyo.

Vlč. misijonar iz Družbe Duha Svetoga.

Već sam prije jednom izrazio svoju veliku želju, da bih tako rado podigao kapelicu u Vidundi, koja bi zamijenila onu jadnu sušu, koja nam služi za obavljanje službe Božje. Moja je želja napola ostvarena. Moji su dragi brđani sada sretni, da imaju pristojnu kapelicu, u kojoj nisu više izloženi sunčanici za vrijeme jakih vrućina. Iskreno rečeno: to još nije naša definitivna (stalna) crkva. Ona će biti kasnije sagrađena i mi počinjemo s pripravljanjem potrebnoga gradiva.

Kršćanstvo napreduje normalnim tijekom. Ne možemo, — istina, — zabilježiti osobitih uspjeha iz Kameruna poradi jednostavnog razloga, što cijelo pleme Wavidundas broji samo 6000 stanovnika i ima 2300 katolika. Vrlo je mučno obavljanje službe u našim gorskim krajevima. Moderna vozila, koja inače misijonari toliko cijene, jer im tako reći podvostručuju njihovu službu, ne mogu se ovdje upotrijebiti. Mi moramo svá naša apostolska putovanja obaviti pješice po vrlo teškim i strmim putevima i stazama. Tako dakle nije laki posao vršiti pohod u naše 32 postaje, koje su razdaleko po brdima i do kojih treba i do tri dana hoda.

Podigli smo u jednoj od ovih postaja prostranu kapelicu, u kojoj obavljamo sv. službu Božju jedamput mjesečno. Nije rijedak slučaj, da znamo tamo zateći 400 vjernika i katekumena i podijeliti preko 200 sv. pričesti. Na ovoj postaji djeluje uzoran stari katehista, koji svojim odličnim i uzornim životom i vladanjem zadivljuje kako kršćane svoga okružja tako još i ono malo pogana, koji se tamo nalaze. Također i dva sjemeništarca naše male misije potječu iz ove sredine. Jedan od njih je njegov stariji sin. Isti se ovaj katehista za vrijeme 4 ratnih godina znao oduprti svim mogućim pokušajima Muhamedanaca, koji su nastojali da prodru svojim pogubnim naukama među kršćane, koji su bili lišeni svojih pastira.

Koju će zaslugu pred Bogom imati ovi čedni i ponizni katehisti? Nepoznati svijetu oni su apsolutno potrebni i predragocjeni pomoćnici za širenje sv. Evanđelja. Njihovom pomoći vrši se misijonarsko djelovanje po mjestima, u koja misijonar samo vrlo rijetko odlazi poradi velike udaljenosti ili poradi različitih teškoća skopčanih s putovanjem. Srce nam krvari što im ne možemo obilnije pomoći — pogotovo, kad su blagoslovljeni obilnijom obitelji. Dajemo im tek toliko, da ne umru od gladi.

*

Misijonar Bezgrešne Djevice iz Krugersdorpa u južnoj Africi:

Kako izgleda na mojoj misiji?

Slava i hvala Bogu, slika je prilično lijepa. Broj katolika i katekumena iznosi okruglo 800. Vanjskih postaja imamo šest, od tih dvije s vlastitim školama, koje pohađa 105 (odnosno 52 djece). Krugersdopska je škola višerazredna pučka škola, na kojoj djeluju 4 Sestre Uršulinke i dva urođena učitelja. Druge dvije Sestre zaposlene su u domaćinskoj školi, dok jedan Zulu-Crnac radi kao majstor u tokariji i pol tuceta momčića sa vidljivim uspjehom upućuje u tajne svoga zanata.

U samom Krugersdorpu imamo 270 učenika i učenica, od kojih su do 100 katolici ili katekumeni. U našim trima školama podučava se ukupno 427 djece.

Naš crni poštanski služitelj Ivan ima mnogo zasluga u ovim lijepim uspjesima. Godine 1927. primio sam ga s njegovom ženom u katoličku Crkvu. Odonda se vjerno držao. Znanje, koje posjeduje, dobro mu je došlo i posve sam iznenađen, kako se brzo i temeljito uživio u katoličko mišljenje. Ivan je bio prije privrženik neke protestantske sekte.

Posvuda mi je pomogao ovih godina. Pohodio je svoje prijatelje i mnoge je doveo u katoličku Crkvu. Pomagao mi je, a i sada mi još pomaže u dnevnom obučavanju, pohađa bolesnike i zaostale, daje im savjete, gdje se naš evropski način mišljenja razilazi od crnačkoga. Prednjači dobrim primjerom, primajući svake nedjelje sv. sakramente i ne propušta ni jednu službu Božju. A kada ga pitam, da li što zahtijeva za svoj trud, njegov je odgovor uvijek isti: »Ta sve je to za dragoga Boga!«

Ovoga dobroga čovjeka hto bih namjestiti za redovitoga katehistu. Ivan je namješten na krugersdorpskoj pošti kao služitelj, gdje se cijeni njegova vjernost i čestitost. Tako mi malo vremena ostaje za službu Crkve. A ipak toliko je posla! Treba pohađati mnoge farme, koje su 5, 10, 20 i 40 kilometara udaljene od misije. Za sav ovaj posao ja sam sâm. Pomoćnik u osobi revnoga katehiste prešna mi je potreba. Ivan Motlhabi je za to prikladan čovjek. On sâm ne želi ništa željnije, nego da se može kao katehista sav i posve posvetiti službi Crkve. Ja sam siguran, da će misija poći prema lijepoj budućnosti, ako će njegova jaka, djelotvorna pomoć biti uza me

Nastat će unaokolo cijeli niz vanjskih postaja sa školama i kapelama.

Dovle je sve jasno, ali stvar nije tako laka, kada pomislim na Ivanovu plaću i to je jedini razlog, zašto ga još nisam mogao stalno namjestiti za katehistu. Ako ga namjestim, mora napustiti svoju službu na pošti, a život je ovdje skup, pa i za crnca. Ja računam sa 5 funti (oko 1400 dinara) mjesečno. Toliko je ovdje potrebno za jednu obitelj, da može donekle pristojno živjeti. Osim toga mora si kupiti i kotač i brinuti se za svoje uzdržavanje.

Zato se sa velikim pouzdanjem obraćam na Družbu sv. Petra Klavera. Vi ste već tako mogim misijonarima pomogli iz nevolje, molim, pomozite i meni. Mislim, da ne trebam dalje uvjeravati, od kolike će velike koristi biti katehista Ivan za ovu misiju. 45.000 ljudi stanuju u Krugersdorpu i u krugu od 15 kilometara oko grada. Nasuprot rijetko rasijani farmski stanovnici ove suhe gorske zemlje nisu tako lako dokučivi. Oni su u takovoj udaljenosti od glavne postaje, da je namještenje jednoga katehiste od velike potrebe. Samo putovanjima moguće je misijonaru i njegovom katehisti, da i s ovim ljudima dođu u doticaj i pomalo ih predobiju. Već je učinjen lijepi početak. O pomozite mi, da još više učinim, jer se može i mora još mnogo više učiniti.

Adveniat regnum Tuum! Dođi kraljevstvo Tvoje!

Naš dobri svećenik Lovro.

Misijska postaja Kunene.

Poručuje Sestra Ivana od 5 Svetih Rana, misijonarka sv. Josipa.

Kako da zahvalim Vašoj velikoj ljubavi, koja nam je ukazana baš u pravi čas i pomoću koje smo ublažili našu prazninu, kako u crkvenim predmetima, tako i u tkanini. Sama nam je Božja providnost sve ovo poslala... Nismo ništa više imale i pred sam Uskrs namjeravale smo zatražiti od naše glavne nastojnice milostinju za nekoliko krunica i medaljica. Svakoga velikoga praznika sakupi se kod nas mnoštvo naroda osobito poradi mnogobrojnih krštenja, koja se obavljaju u ovakovim zgodama. I kad tako od nas Crnci zatraže krunicu ili medaljicu, teško nam je, kada im ih ne možemo dati.

Naš urođenički svećenik Lovro blagosloveno je oruđe dobroga Boga za obraćenje pogana. Cijeli svoj život proboravio je tako reći među njima. I ovi se siromašni ljudi daju uvjeriti o ništavilu i gluposti svojih fetiša, koji su načinjeni od drveta i od drugoga još lošijeg materijala... K misijskoj postaji doveženo je puno teretnih kola, punih fetiša razne

vrste i raznih oblika. Mnoge smo od njih spalili, a mnogi će obogatiti različite misijske muzeje.

Bi li vjerovali, da u jednom selu, dosta blizu misijske postaje ima još fetiša? To je veliko selo, koje se zove Povo. Mogao bi ga čovjek nazvati selom fetiša. U jednome mjestu poglavica je zabranio spaliti fetiše želeći da ih dade prenesti u misijsku postaju. S pravom se je bojao, da će ljudi sabrati pepeo ovih fetiša i čuvati ga kao svetinju.

Molio nas je dobri svećenik Lovro, da bi se molili i mi i djeca, kako bismo od dragoga Boga izmolili posebnu milost obraćenja siromašnih ljudi s kojima je on zabavljen i koje želi osloboditi od njihovih praznovjerja. Rekao nam je jednoga dana: »Vi ne biste vjerovali kako su odani svojim fetišima i koliku im moć pripisuju...« Pokazao nam je, među ostalim, male košarice u raznim bojama, koje je silom uzeo u mnogim kućama i u kojima su se nalazili moćniji fetiši. Ljudi su ga zaklinjali i molili, da im ostavi barem ove košarice. O Mpelo, Oče, ne uzmi nam naše dragocjene amajlije, to nisu fetiši nego samo stvari koje nose sreću. Čuvat ćemo ih samo zato, da nam napreduju naše obitelji, da dobijemo mnogo djece i da nam ova djeca ne umru te ostanu zdrava.« Da bi ih utješio, podijelio im je dobri svećenik medaljice, male križeve i druge nabožne predmete osokolivši ih, da mole od Svevišnjega ono što žele, jer im On jedini može sve to dati.

U jednom od zadnjih sela na granici, primili su stanovnici ovog vrlo poštovanog svećenika vrlo zlo. Nisu htjeli saslušati ni njegovo razlaganje katekizma ni prisustvovati sv. misi. Jedna jedina obitelj ga je rado i sa dobrodošlicom primila i prisustvovala sa svim svojim članovima svetoj Božanskoj žrtvi. Svećenik je otišao vrlo ožalošćen... Sjutradan uništio je strašan ciklon cijelo selo. Kuće su od strahovitog vjetra bile porušene, slomljene, a nasadi istrgani iz zemlje. Urođenici su se razbježali i posakrivali pod zemlju, u rupama i raznim jamama vičući: »Bog nas kažnjava... Nismo htjeli jučer primiti i saslušati Oca misijonara. Što će od nas biti?... Spremili su se da napuste portugalski Kongo i da se nastane na belgijskom. Međutim su im svjetovne vlasti u Kalbindi, u sve upućene, zabranili poći iz zemlje. Jedino je od zla bila pošteđena ona obitelj, koja je primila vlč. Oca misijonara i slušala sv. misu. Njoj se nije dogodila nikakova šteta ni zlo. Mnogi su bili isprebijani i puni raznih rana od strahovitog orkana. Bili su u očajnom stanju. Dragi Bog u milosrđu svome samo ih je za to kaznio, da im otvori oči i da bi ih obratio. Kad se oluja utišala, sabrali su se svi seoski stanovnici i odlučili da će poći u misijsku postaju i zamoliti vlč. Oca misijonara za oproštenje. Istovremeno će ga umoliti da dođe

k njima i da im selo blagoslovi. Održali su svoju riječ. Međutim je vlč. Otac poglavar našao shodnim da ih stavi malo na kušnju, te im je poslao samo jednoga katehistu. Budu li ga slušali i slijedili njegove savjete i pouke, poći će misijonar sâm, koji će blagosloviti i ljude i selo. Imali smo sreću da smo također i mi učestvovale u ovoj svečanosti, koja je bila vrlo utješna za vlč. Oca misijonara. Vrlo bi bili ražalostili ovaj siromašni narod, da nismo bile otišle. Vole vidjeti časne Sestre u svojoj sredini.

Odilazeći u sela, koja se nalaze u okolici misijske postaje, mi zapravo ne gubimo vrijeme. Razgovaramo tom prilikom sa raznim starcima i staricama. Često puta poslije ovih pohoda dolaze k nama u našu bolnicu starice, da bi u njoj proveli zadnje dane svoga života. Tako ih možemo poučiti u katekizmu i pripraviti za sv. Krst. Zadnja, koja nam je došla, još je sasvim mlada. Bila je puna tužba i jadikovki. Njezini su razgovori mnogo zabavljali naše male crnice, koje su baš bile na odmoru u blizini siromašne starice. »Ove se starice ne bave ničim drugim nego samo svojom hranom. Samo o njoj govore. Valja imati mnogo strpljivosti, dok ih se pouči u najbitnijim istinama naše sv. vjere. Po cijeli dan znaju biti pokraj vatre, gdje se povrh 3 kamena nalazi lonac, u kojem kuhaju svoju hranu. Najobičniji i najmiliji posao im je otkrivati i pokrivati lonac...«

Naše male urođeničke Sestre su nam od velike pomoći kako za pohode po selima, tako i za poučavanje u katekizmu, bilo odraslih bilo djece izvana. Katekumeni dolaze svakog dana. Pred sv. Krst i prvu sv. Pričest dolaze nam dnevno po dva puta. Naše urođeničke Sestre poučavaju ih u nauci. Ove godine harala je jaka epidemija. Mi smo bez razlike sve njegovali, koji su nam dolazili. Sasvim su nam manjkali povoji. Morali smo kupiti tkanine, da ih napravimo. Sve za dragoga Boga i za spas naših dragih Crnaca!...

Molite rado, za našega revnoga i tako dobroga urođeničkoga svećenika Lovru, da dragi Bog obilno blagoslovi njegov požrtvovni rad, da privede mnogo ovih zalutalih ovčica u krilo prave Crkve Kristove.

Davati i ne čekati hvale, žrtvovati i ne očekivati kakav protučin ili nagradu, to je karakteristika nesebične duše. — Ako služimo Bogu u stvorovima, ako tražimo samo Boga u njima, kako tu možemo ikada biti razočarani? Ako nam se uzvraća ljubav za ljubav, usluga za uslugu onda smo već dobili svoju plaću. Ali, ako sa smješkom na usnama možemo podnijeti, da se našu ljubav uzvraća crnom nezahvalnošću, ako se možemo veseliti i u suprotivštinama, onda je naša ljubav prema Bogu dostigla stanoviti visoki stepen. Samozataja i nesebičnost divno preobražava i oplemenjuje ljudsku dušu.

Majka dobroga savjeta.

»Majka dobroga savjeta« zove se mila slika Majke Božje, na kojoj se nebeska majka i njezino Božansko Dijete tako srdačno grle, a mi ju tako rado puni pouzdanja gledamo. Ta slika ima svoju čudnu povijest.

Prvotna slika nalazi se u gradiću Genazzano (Đenacano), u slikovitim sabinskim gorama, 30 milja jugoistočno od Rima. Od prastarih vremena bila je tamo crkvica, posvećena majci Božjoj. Prema odredbi Sv. Oca pape Marka, koji je vladao u četvrtom stoljeću, a Crkva ga štuje kao sveca, nebeska se Kraljica u toj crkvici štuje pod nazivom **»Marija, Majka dobroga savjeta«.** Stoljeća su protekla. Crkvica se porušila. Istom u 15. stoljeću našla se u Genazzanu neka pobožna duša, koja je odlučila, da popravi razrušeno Marijino svetište. Bila je to udovica Petruccia di Jeneo. Sa malo sredstava, ali s velikim pouzdanjem u Boga, počela je gradnju crkve. Bog je njezino pouzdanje stavio na kušnju. Njezina vlastita sredstva bila su već na izmaku, očekivani su milodari izostali, započeto djelo morala je nedovršeno napustiti i svijet joj se rugao. Ali pouzdanje pobožne štovateljice Marijine nije se uskolebalo; ustrajno je odgovarala na ruganje: »Prije nego ja umrem, presveta će Djevica sâma dovršiti gradnju svoje crkve!«

Tko se je ikada uzalud pouzdao u Marijinu pomoć? — *Nitko! Nije se još nikada čulo, da Marija nije uslišala čiju molbu.* O istinitosti toga uvjerila se i pobožna Petruccia, kako nam to priča pobožna legenda.

U gradu Skadru u Albaniji bilo je dragocjeno blago, mnogo štovana slika, kojoj su izdaleka dolazili pobožni hodočasnici. Bila je to slika Marijina s Djetetom na ruci. Dok su tu sliku pobožno štovali, dobro je bilo u zemlji. Ali ušuljala se nećudorednost, pobožnosti je nestalo i Bog je pripustio, da Skadar padne pod tursko gospodstvo. Mnogi su se pobožni Albanci iselili, a mnogo štovana slika bila je u najvećoj pogibli da ju ruke Turaka ne obeščaste. Ovo je osobito boljelo obojicu crkvenjaka Đorđija i de Sklavisa (Giorgi-a i de Sclavisa), koji su do tada čuvali dragu sliku. Sama Marija pritekla im skoro u pomoć. Javila se obojici u snu i zapovijedila im, da drugo jutro pođu u crkvu pred sliku, a zatim da slijede sliku, kudagod ona pođe. Ona će ih sama voditi i štititi. Giorgi i de Sclavis učiniše po Marijinoj zapovijedi i kako su ujutro kle-

čali pred silkom, vidjeli su na svoje najveće začuđenje, kako se slika sama digla, izlebdila iz crkve i poletila prema zapadu. Opojeni veseljem i povučeni po dragoj slici, slijedili su je ne-

Giorgi i de Sclavis prate sliku, koja čudnovato lebdi po zraku.

samo po kopnu, nego su suhih nogu prešli i preko mora. Tada najednom, u blizini Rima, iščeznula je mila slika pred njihovim očima, kao nekoć mudracima zvijezda pred Jeruzolimom. Tužni su unišli u vječni grad i posvuda tražili svoju dragu sliku, ali uzalud.

Dok su Giorgi i de Sclavis hodočastili po rimskim crkvama, da nađu svoju dragu sliku, slavio se u nedalekom Genaz-

zanu blagdan sv. Marka. Mnogo se svijeta sabralo na trgu pred Marijinom crkvom, koju pobožna Petruccia nije mogla dograditi. Bilo je 25. travnja 1467. Najednom se u zraku pojavila blaga Marijina slika, zvona župne crkve počela sama od sebe zvoniti, a pobožan svijet pred crkvom vidio je kako se slika polako i svečano spustila na nedovršeni zid nekadašnje crkve Majke dobroga savjeta. Narod stao klicati: »*Čudo! čudo! Živila Marija, Majka dobroga savjeta!*« Poklik veselja prodro je preko zidina Genazzana i oba pobožna potraživača u Rimu naskoro su saznala za čudnovatu pojavu slike u gorskom gradiću. Njihova pripovijest o povijesti slike povećala je veselje naroda, koji je zahvaljivao i slavio Mariju, što ih je udostojala pohoditi. Sada se obistinila i riječ pobožne Petruccie, koja je sva blažena od sreće također gledala ovo čudo: »Marija će sama dograditi svoju crkvu«. Čudoviti dolazak slike ganuo je srca, i sada su sa svih strana pritjecali bogati darovi, te je iz skromnog svetišta nastalo glasovito proštenište Majke dobroga savjeta u Genazzanu. To je naziv, kojim se od tada zove mila Marijina slika, jer se nastanila u crkvi toga imena.

*

Pod tim nazivom »Majka dobroga savjeta« postala je Marija i zaštitnicom misijske Družbe sv. Petra Klavera, čija je jedina svrha, da podupiranjem svih katoličkih misija u Africi privede Mariji nove štovatelje, a njezinom Božanskom Sinu nove poklonike, t. j. da duše siromašnih pogana predobije za Boga.

Kada nas pritište križ dnevnoga života, kada se obzorje naše duše naoblači, pođimo Mariji, Majci dobroga savjeta i zamolimo je djetinjski: »Majko, savjetuj me, Majko pomozi mi!« Majčinim savjetom, majčinom utjehom razvedrit će se u našoj duši, bit će svjetlije i lakše pri srcu.

Kao dobra Marijina djeca, sjetimo se rado i bijednih pogana, koji još ne poznaju ovu najbolju Majčicu, ne znaju ništa o nježnoj ljubavi između Majke i Djeteta, koja se tako lijepo izrazuje na slici Majke dobroga savjeta.

Molimo Majčicu neka obrati srca bijednih pogana, neka ih savjetuje, da se obrate Bogu Stvoritelju svojemu, da se naskoro pribroje u stado Dobroga Pastira.

Na ovu nakanu molimo i žrtvujmo rado, Majčica draga naplatit će nam i bit će nam uvijek najbolja Savjetnica u našim vlastitim potrebama.

Majko dobroga savjeta, moli za nas!

O ropstvu.

Apostolska prefektura Oubanghi Chari.

Vlč. Otac Le Botmel iz Družbe Otaca Duha Svetoga.

Otkad je u našim civilizovanim zemljama »sloboda« na ustima sviju, ubilježena također na prednjoj strani općinskih zgrada, vrlo je neobično čuti, da još postoji ropstvo. Zar nije ropstvo oboreno u engleskoj Indiji g. 1833., u francuskim kolonijama 1848., u Sjedinjenim državama 1865., u Braziliji 1888. Žalosni javni postupak, sramota za ljudstvo, hvala Bogu, ne postoji više! — Ali ropstvo je nakaza, koja se povuče, da iščezne od danas do sjutra. Ono je duboko proniklo običaje poganskih naroda. Protiv njega također je nemoćna i moć vremena. Jedna jedina moć je sposobna da ga svlada. To je moć Božanska, to je vjera Kristova, koja će zamijeniti običaje poganske — običajima i vjerom kršćanskom.

Ropstva još dugo ne će nestati. Državna uprava evropskih vlasti još ga prikriva u većini afričkih krajeva. Tako je razumljivo, da je nemoguće, da ga uspješno progone. Zato bi trebale vlasti raspolagati sa većim brojem pažljivijega i radinijega osoblja, da imadu otpravništva za obavijesti, da osobito dođu do razumijevanja i shvaćanja crnačkih potreba i nevolja, koje im priječe, da se prihvate kršćanstva i da se konačno odreknu svoga mišljenja. Ukratko, tolika množina uvjeta, koji su vrlo daleko, da se ispune!

Nedavno mi je pripovijedao jedan od gospode iz državne uprave, kako se došla potužiti neka žena, da je bila prikraćena kod neke razdiobe ljudskoga mesa, na koji je imala pravo! »Oni su,« govoraše ona, »meni učinili nepravdu«.

Nije potrebno spomenuti, da se nijesu obazirali na ovaj zahtjev; što više, staviše je u zatvor kao i njene sudionike. Ipak dvojim, da su tako izliječeni od svoga zla.

Radi li se o ljudožderstvu ili o pošiljci istog predmeta — uvijek bezuvjetno, spremni na posao tvrd, nezdrav, pogibeljan — ili žrtve ljudske prigodom pogreba kojega poglavice — ili spaljenja mladih, živih djevojaka sa pokojnikom zajedno, da mu čine društvo na drugom svijetu, — ili napokon mnogoženstvo, koje žrtvuje bez milosrđa ženu onomu, koji će za nju ponuditi najveći broj ovaca, jarića, kokoši, pregača, novaca i t. d. —sve te zloporabe, te strahote nijesu nego oblici i slavlje različitoga ropstva.

Prolazivši kroz pustinju i znajući da poglavica ovog kraja kani zatražiti od mene neko razjašnjenje, ja ga dočekam odvažno.

»Zašto je jedan od tvojih mladih ljudi zaludio glavu Gbaé, moje žene u Nangoko?«

»Zaludio glavu tvoje žene? Nikada! To je ona baš obratno vrlo dobre, izvrsne glave, a ne lakoumna, kako ti tvrdiš.«

Radilo se o jednoj između žena ovog žalosnog poglavice, koja je odlučila da ga ostavi i da postane kršćanka, a onda se udade za jednog između naših mladih kršćana. Ona se nimalo nije bojala sličnih okolnosti: osvete njenim roditeljima, njoj samoj — pokušaja otrovanja...

Ja ih poznam u ostalom dosta, ali ih ne mogu sada sve navesti. Znam neko dijete od 13—14 god. koje se dalo tući s istih razloga, jer se dalo poučavati u kršćanskim istinama. Prije više godina ona je kupljena od nekog mnogoženca i djevojčica ostaje njegovim robom sve dok miraz ne bude isplaćen. To je običaj urođenika, težak da ga rasprave vlasti i nemoguć da se dokine u jedan dan. I namjesto podržavanja kad bi se barem pokušalo da se umanjuje malo pomalo, dok bi se napokon mogla podijeliti sloboda mladim crnicama, da raspolažu svojom voljom.

U očekivanju ovoga sretnoga dana, omogućuju velikodušni darovi požrtvovnih katolika, koji su zabrinuti za dobro njihove crne braće, misijonaru da otkupi nekoje od ovih siromašnih djevojaka, koje žele da postanu kršćanke i da ih prime u misiju, da ih hrane, odijevaju, poučavaju i priprave kako bi postale što vrednije svoga vječnoga određenja.

Svima, koji su milosrdnoga srca, o kojima se to može reći u potpunom smislu riječi, koji rade uspješno na potpunom uništenju ropstva i tako pomažu zaslužnoj Družbi sv. Petra Klavera — svima od srca hvala!

Uslišenja zagovorom službenice Božje Marije Terezije Ledóchowske.

U potpunom suglasju sa dekretom Urbana VIII. izjavljujemo, da se mi u svemu, što se u niže navedenim uslišenjima prikazuje „čudnovatim“ i slično, potpuno podlažemo sudu Svete Crkve.

Uslišana mi je prošnja posredovanjem blagopokojne Marije Terezije Ledóchowske, te ovdje šaljem obećani dar (60.— dinara).
F. Filipić, Belišće.

150.— dinara u ime hvale za zagovor č. službenice Marije Terezije Ledóchowske. **J. Toplak,** Varaždin.

Šaljem 100.— din. prema zavjetu časnoj Mariji Tereziji Ledóchowskoj. **Lj. Domainko,** učit., Zagreb.

U zahvalu za milost primljenu od časne Marije Terezije Ledóchowske za krštenje jednoga crnca na ime Ivan.
Nike ud. Ucellini, Kotor.

Za male crnce u znak zahvalnosti časnoj Mariji Tereziji Ledóchowskoj za primljena dobročinstva 10.— dinara.
Franjo Bartulić.

Šaljem u zahvalu za dobivenu milost po zagovoru blagopokojne Marije Terezije Ledóchowske za krštenje jednoga crnčića na ime Nikola 100.— dinara i preporučam se i nadalje u njezin zagovor. **Kleofina Baffo,** Kraljevica.

L. F. iz Omiša šalje 30.— din. i zahvaljuje za primljenu milost.

Gđa **K.** ud. **R.** iz Omiša, preporuča se za neku izvanrednu milost i šalje 50.— din. za potrebe misija.

Din. 30.— na čast č. Marije Terezije Ledóchowske za afričke misije šalje **J. Pepić,** Sušak.

»Preporučam svoje potrebe časnoj Mariji Tereziji.« **M. Weber,** Sr. Karlovci.

Preporučam se blagopokojnoj grofici Mariji Tereziji Ledóchowskoj za jednu milost, koju prosim njezinim zagovorom. U to ime šaljem doznačeni iznos **M. B.**

10.— din. za zagovor službenice Božje Marije Terezije. **M. ud. V.,** Brinje.

U zahvalu časnoj Mariji Tereziji Ledóchowskoj (za zdravlje), 10.— dinara. **A. Prpić,** Zagreb.

U zahvalu za primljene milosti Mariji Tereziji Ledóchowskoj dajem mjesečno 5 dinara za njezinu beatifikaciju. **Z. S.,** Zagreb.

Preporučujući se zagovoru i pomoći časne Marije Terezije Ledóchowske šaljem za njezine crnce 100 dinara. **Turković,** Jesenice.

»Blagopokojna grofica Marija Ter. Ledóchowska pomogla je do ozdravljenja jednoj od naših Sestara iz zabavišta, koja je mnogo trpjela na živcima.« **S. Ignacija.**

Zahvaljuju za pomoć u raznim potrebama: N. N. Din. 70.— za kruh sv. Ante za pomoć u teškoj novčanoj potrebi. — J. F. 40.— dolara za namještenje nakon 1½ godine bezposlenosti. — 80.— din. za urođeničke Sestre za pomoć u posebnim okolnostima, od gđe T. H. — Nakon ovećeg dara za misije izmiriše se dva brata, koji su dugo živjeli u neprijateljstvu. — A. H. za pomoć u više potreba. — F. K. 30.— dinara jer sam našao izgubljenu stvar. — H. L., 80.— dinara za katehiste, za namještenje mladoga mjernika. — 200.— din. za pomoć u nekoj duševnoj potrebi, od P. S. — T. H. 40.— din. za očevidnu pomoć. — V. S., dar za krštenje jednoga pogančeta za uslišanu molbu. — Josipa F. javlja 27 raznih uslišenja: za omogućeno primanje svetih sakramenata u dan, kada se to činilo nemoguće; za lijepo vrijeme u žetvi; za ozdravljenje 2 dječice od gripe i za razna zdravstvena i druga uslišenja. — I. H. za ozdravljenje jedne gospođe od teške bolesti grla. — J. S. u ime hvale 100.— din. za afričke misije za čudnovato ozdravljenje u teškom slučaju i već u poodmakloj dobi. — 150.— dinara od gđe L. iz B. za poboljšanje u dugoj bolesti noge. — M. S. dar za ozdravljenje moje snahe. — 40.— din. od A. R. za ozdravljenje želučane bolesti mojega muža.

Gđa D. P. iz Gospića, mnogo se preporuča službenici Božjoj Mariji Tereziji u velikoj pogibli i obećaje, da će po mogućnosti mjesečno potpomagati misije.

»Šaljem dva zlatna prstena za Afriku na čast sv. Terezije od Djeteta Isusa i blagopokojnoj Mariji Tereziji za uslišanje. Ujedno šaljem i jednu krunicu.« **A. Jaiczaj,** Mitrovica.

Vlasnik i izdavač: Družba sv. Petra Klavera, Draškovićeva ul. 12.
Za list odgovara: Dr. Aleksandar Gahs. — Tisak Nadb. tiskare.
Za tiskaru odgovara: Stj. Marinović, Kamaufova 14.

Što da sakupljamo za misije?

Stanijol, kapice od boca, otpatke kovina i slično. Družba ove stvari ne šalje misijonarima, nego ih unovči u korist misija. Isto tako dobro došle su i starine svake vrsti, kao knjige, satovi, slike, medalje, nakit, stare kovanice, luksuzne stvari, lutke, lijepi ručni radovi, male figure i predmeti za ukras. Ovo služi za „bazar" ili za „luku sreće", što često donosi mnogo veselja, napose dragoj mladeži, a po koja kućanica sretna je, da su njezine stare stvari, koje su joj često, već i dosadile radi njege i mjesta što su joj zapremali, konačno ipak upotrebljene u vrlo dobru svrhu.

Nadalje preporučamo sabiranje rabljenih poštanskih maraka, napose onih, koje su izvan tečaja. Marke ne smiju biti pokidane ili zamazane; ne treba ih odlijepiti, nego brižno izrezati, sa malim rubom papira. Treba paziti, da se ne oštete zupčići.

Tko ima vremena može marke razvrstati u male svežnjiće, ali to ne mora biti.

Iz našeg listovnog ormarića.

Nekoliko hvalevrijednih primjera naših vjernih misijskih prijatelja

O novoj godini izrazio je jedan naših vlč. pretplatnika duboko proosjećane svoje dobre želje i među ostalim veli:

Isus milostivi izlio obilje svojih blagoslova na svako poduzeće, na trude i muke naših misijonara za raširenje svete katoličke vjere na uboge i jadne pogane! Živili pisci mile naše „Jeke". Sretna mlada godinica!

Vrijedna naša Srijemica Eva Lazanin iz Slakovaca izradila je vlastoručno i darovala za vlč. Oca Mlakića ili vlč. Oca Kohnena 2 vrlo lijepa ručna rada, 1 oltarnik i 1 ručnik te skromno dodaje:

Evo se i ja sjetih našega dobroga Pastira Isusa Krista na žarkim poljanama Afrike i onih siromašnih kapelica sa oskudnom opremom. Od sebe sam evo otkidala i svojom rukom, ne umjetnički, ali od sveg srca rado izradila, kako sam najbolje znala i osjećala za bijednu Afriku. Neka znadu naši Oci misijonari, da još srca nas Hrvata za njih biju!

(Oltarnik je vrlo lijep. Opaska uprave).

Bogoljubni supruzi A. i A. Š. iz Makarske šalju oveći dar, naručuju „Jeku iz Afrike" i sa divnim pouzdanjem dodaju:

„. . . a ostatak upotrijebite za afričke misije i za ovu molbu: da jedan vlč. Otac misijonar prikaže jednu sv. misu za našu sretnu smrt. Kad ne bismo morali u ovim teškim vremenima misliti i na to, da si za svaki slučaj osiguramo nešto za budućnost, koja može biti još teža, dali bismo i više".

Udovičin dar. Primite, molim, ovu malenkost tako rado s kakovim ja veseljem žrtvujem ovih 10 dinara u korist trpećih misijonara.

68 godišnja, jako bolesna siromašna udova satnika.

B. Š. Zagreb, šalje 50 Din. za misije.

Za male crnice 10 din u znak zahvalnosti sv. Tereziji od Djeteta Isusa za primljene milosti. Mara M. Zagreb.

* * *

Blago onima, koji u Gospodinu umiru! Ove se riječi odnose na blagoga pokojnoga prijatelja crnačkih misija, A. J., koji je na samrtnoj postelji naložio svojoj kćerci, da pošalje Družbi novac za krštenje dvaju crnčića.

* * *

Uskrsnuli Spasitelj neka ulije sveto uskrsno veselje u duše i srca svih naših požrtvovnih darovatelja! Zahvalna Uprava.

Molimo za vjerne mrtve.

† vlč. g. Ivan Filip, umir. kateheta u Perastu — † vlč. g. Ljudevit Fiedler, žpk. u Parabuću — † Ivan Stojanović, Sisak — † Jele Ostoja, Dol na Braču — † Josip Indrûch, Sv. Ivan Žabno — † Marija Alač rod. Radošić, Parabuć, preminuli su u Gospodinu. Svi su bili vjerni prijatelji i promicatelji misijske ideje.

Pokoj vječni daruj im Gospodine
I svijetlost vječna neka im svijetli!

Preporučaju se u molitve:

M. R., Otočac. — H. G. Berkasovo, cijelu obitelj. — F. K., Chantier u Francuskoj. — P. M. pok. M. Kaštel-Sućurac — R. J., Travnik — vlč. Dr. J. L., Zagreb. — J. T., Cernik, sebe i svoju obitelj. — N. M., Sinj. — A. ud. P., Split. — T. S. ž. I., Jelsa (i šalje dar za crnčiće). — T. M., Bakar. — O. M., Beočin u teškoj stvari i za obraćenje milih osoba. — T. K. učit., Đurđevac — Majka troje djece. — M. Š., Koritna. — vlč. D. I. P., Olib, sebe i svoju župu. — M. P. Omišalj. - vlč. Dr. K. Š., Ruma, sebe i više pobožnih duša. — A. B., Teslić. — A. N., — Zadar, sebe, jednoga pokojnika i njegovu obitelj. — D. P., Gospić. — A. J., Mitrovica. — H. i M. Š., Nova Gradiška. — K. H., K. P., Zagreb, sebe i cijelu obitelj. — J. D. pok. Ante, Zelovo — Ivan i Rozalija Car, sina franjevca, br. Serafina Car, — najzapuštenije duše. G. A., Omiš. — M. W., Sremski Karlovci. — A. E., Gradusa. — A. B, A. K., Zagreb, J. P., Zagreb, jednu nesretnu majku. — J. M., Novoseljani, sebe i cijelu obitelj.

Družba uvijek toplo preporuča u molitve vlč. misijonara, misijonarki i crnih novokršćana sve nakane i potrebe svih svojih dobročinitelja, a napose one koji su se preporučili zadnjega mjeseca.

Upozoravamo naše prijatelje i pretplatnike, da poštarina za obično pismo iznaša **1·50 dinara,** a za dopisnicu **75 para**, tiskanica **25 para.**

Lijepo molimo, da se ovo uzme u obzir, da ne štetuju zato siromašne misije.

O Družbi sv. Petra Klavera za afričke misije.

29. travnja slavi ova Družba svoju 38 godišnjicu od osnutka. Osnovana je godine 1894. uz blagoslov i izričito odobrenje Svetoga Oca Leona XIII. i podređena je Sv. Kongregaciji za širenje vjere. Jezgru ove Družbe sačinjava ženski vjerski zavod, čije članice „Pomoćne misijonarke" žive po pravilima, koja su godine 1910. konačno odobrena od Svete Stolice.

Zadaća ove Družbe jest, osim samoposvećenja svojih članica, spas duša afričkih Crnaca. Ovu svrhu nastoji da postigne živahnom propagandom u civilizovanim zemljama, širenjem misijskoga štiva, kalendara, časopisa, brošurica i letaka.

Poziva vjernike na molitvu, potiče ih na milodare, budi misijska zvanja i tako potpomaže misijonare u njihovom apostolatu.

Pomoćne misijonarke podupiru u njihovome radu vanjske ili eksterne članice, koje radi slabijeg zdravlja nisu osposobljene za zajednički život. Eksternistkinje ove vrsti posve su se priključile Družbi i žive u podružnicama ili kućama Družbe. Zatim imade vanjskih članova ili članica, koje radi obiteljskih ili drugih okolnosti ostaju u svojoj obitelji i potpomažu Družbu stanovitim novčanim prinosom.

Zatim članovi promicatelji podupiru Družbu godišnjom članarinom (i inače kako je komu moguće) te molitvom.

Kuća Matica nalazi se u Rimu, (23) via dell' Olmata 16.